

Lorraine Heath  
**A herceg visszatér**

  
VOLT EGYSZER EGY HERCEGSÉG  




Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Return of the Duke*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

*Nyomtatásban megjelent:* 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-702-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója:* © Jim Calle

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

[www.vintonkiado.hu](http://www.vintonkiado.hu)

*Az e-book formátumot előállította:*

**BOOK&walk**

[www.bookandwalk.hu](http://www.bookandwalk.hu)

A THE NEW YORK TIMES  
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE  
HEATH

*A herceg  
visszatér*



*Szeretettel adózom Dora emlékének,  
aki gyengéd természetével elrabolta a szívünket,  
most pedig már a Szivárványhíd túloldalán  
kergeti a nyuszikat.*

# 1. fejezet

1874. szeptember

Marcus Stanwick egykor a nagy múltú, rangos és hatalmas Wolfford hercegségének volt a leendő örököse. Olyan családba született, amely már Hódító Vilmos idejétől kezdve uralkodói kegyben állt.

Egykor rengeteg barátja volt, akikkel a legfinomabb italokat fogyasztva tivornyázhatott, és akikkel fogadhatott a leggyorsabb lovakra. A saját és az apja ismeretségi köre is tisztelte, az arisztokrata hölgyek körében pedig igencsak jó partinak számított. Bálványozták, csodálták, és mindenki arra számított, hogy könnyű és sikeres élet vár rá.

Egykor semmiben sem szenvedett hiányt, és természetesnek vette a jó szerencsését, olyasminek, ami kijár neki.

Ez azonban még azelőtt volt, hogy árulás döntötte romba az életét. Azelőtt, hogy a Korona könyörtelenül megfosztotta a családját mindentől, ami csak a birtokukban volt – a jó híréket is beleértve –, és arra ítélte őket, hogy az utcán küzdjenek a pusztá túlélésért, amelyhez mindössze az eszükre, a bátorságukra és az elszántságukra számíthattak. Azelőtt, hogy az apát, akinek az elismerésére korábban annyira vágyott, 1873 nyarán felakasztották felségárulásért, finom lelkű anya pedig nem sokkal később szintén elhunyt – az elviselhetetlen szégyen és szívfájdalom következtében, amelyet az okozott neki, hogy a férjét bűnösnek találták egy Viktória királynő elleni merénylet megszervezésében.

Ezután Marcus olyasvalakivé vált, akire ő maga is alig ismert rá, olyasvalakivé, akit felemészt a düh, a gyűlölet és a bosszúvágy, olyasvalakivé, akit sokkal sötétebb indítékok vezérelnek, mint a léhaság, amely egykor jellemezte. Olyasvalakivé, aki valósággal ég a bosszúvágytól.

Ez az ijesztő céltudatosság nem hagyta őt aludni éjjel, és jelenleg is ez volt az, ami miatt az elegáns sorház kifinomultan berendezett szalonjának osztott üvegű ablaka előtt álldogált. Igyekezett visszafogni magát, hogy ne vegye számba a perzsaszőnyegeket, amelyeken a jelek szerint még nem sokat járkáltak, a rózsafa tálalószekrényt, amelyet egyetlen karcolás sem csúfított el, vagy éppen az elsőrangú, ízléses műalkotásokat, amelyek a falakat díszítették. Igyekezett nem gondolni arra, hogy ezek közül a tárgyak közül hány olyan volt, amelyet becstelen apja vett a rossz hírű szeretőjének – egy halom pénzért, amelyet az akkor még túlcorduló családi kasszából vett ki. Mielőtt elvették tőlük a sok aranyat és ezüstöt. Mielőtt mindenüket lefoglalta volna a Korona.

Marcus kicsivel több mint egy évig halogatta, hogy idejöjjön, és szembenézzen *vele*, de a kétségbeesés végül rákényszerítette, hogy bekopogjon hozzá. Az ajtót egy méltóságteljes komornyik nyitotta ki – akinek a ferde és kissé leharcolt állapotban lévő orra olyan verekedést sejtetett, amelyet nem feltétlenül ő nyert meg –, és mindjárt közölte is, hogy látogatók fogadásához túl kései az óra. Marcus egyszerűen csak felhorkant. Az e falak között élő szajha bizonyára hozzá volt szokva, hogy a férfiak akkor toppannak be, amikor éppen rájuk tör a szükség, mindegy, hány óra van éppen, ezért aztán metsző pillantás kíséretében egyszerűen csak ennyit vetett oda a szolgának:

– Hívja ide ennek a háznak az *úrnőjét*. – A hangja nem tűrt ellentmondást. Úgy beszélt, mint akiből egy nap majd herceg lesz. Ezt a hangot használta akkor, amikor még biztosnak tűnt a jövője, amikor még tudta, milyen ösvényen lépked, és hogy az az ösvény hová vezet. Noha mindez már nem volt igaz rá, a régi szokásokat nem volt könnyű levetkőzni.

Ezután minden további nélkül megkerülte a döbönt komornyikot, és elfoglalta őrhelyét az ablak mellett. Találkozni fog az apja egykori szeretőjével, és addig nem megy el innen, amíg minden egyes információmorzsát ki nem szed a nőből, ami a segítségére lehet.

Csak egyszer látta őt, akkor is csak távolról, ahogy az apja besegítette a hintóba. Marcus egy fekete ló hátán, amely azóta már nem volt a birtokában, követte őket a nyüzsgő londoni utcákon át. Látta, ahogy a nő belépett ebbe a házba, amikor pedig később felelősségre vonta az apját, a

csirkefogó beismerte, hogy ez a nő gondoskodott az esti szórakozásáról. Marcus meggyűlölte a nőt, mert az szerepet játszott a szülei kapcsolatát időnként jellemző hűvös megvetés elmélyülésében, Wolfford hercege ugyanis az örökösével folytatott kellemetlen beszélgetés után már nem csinált titkot a hűtlenkedéséből. Hamarosan egész London megtudta, hogy egy olyan fiatal nővel folytat viszonyt, aki a lánya lehetne. Amennyire Marcus tudta, az apja egyszer sem szegte meg a házassági esküjét, amíg ez a szemérmetlen szajha el nem csavarta a fejét.

A férfi utálatának tárgya éppen ebben a pillanatban suhant be a szobába, és azonnal be is töltötte azt a jelenlétével. Tűzvörös haját, amely művészien volt feltornyozva a feje tetejére, gyöngyös fésűk tartották, néhány elszabadult tincs azonban hosszú hattyúnyaka körül göndörödött. Feltűnő jelenség volt – és magasabb, mint amilyennek Marcus hitte, mindössze néhány centivel maradt le az ő száznyolcvannyolc centijétől. A teste érzékiségét hangsúlyozandó, a bíborvörös ruhája merész dekoltázst láttatott, aztán rásimult a testére, körbeölelte vékony derekát, végül pedig lágyan omlott le széles csípőjéről, azt sejtetve, hogy nem rejtőzik alatta alsószoknya. Egy férfi keményen, gyorsan és durván hághatta meg ezt a nőt, ő pedig lelkesen fogadhatta a közeledést, sőt még viszonzta is.

Mindez borzasztóan bosszantotta Marcust, ugyanis megértette, mi vonzotta az apját vagy bármelyik másik férfit, akinek vér folyt az ereiben, olyan vér, amelyet a nő fel tudott forralni. Atyaég, az ő férfiassága is olyan hevesen reagált, hogy kis híján beleszédült! Legszívesebben beleboksolt volna a falba a saját teste árulása miatt. De ez csak állatias gerjedelem volt, nem vágy, és nem is vonzalom. Amióta kegyvesztetté vált, sem ideje, sem kedve nem volt paráználkodni. Ezenkívül egy olyan nő, aki képes lenne lealacsonyodni egy áruló fiához, nem is vonzotta volna. Ez a szajha azonban sajnos nagyon is vonzotta. Olyan nő, aki tisztában van az értékeivel, és hivalkodik is velük, olyan nő, aki nem áll olyan benyomást kelteni, mint aki jól ismeri a férfitestet.

Most lassan végighordozta a tekintetét Marcuson, mintha fel akarná mérni – a férfi pedig önkéntelenül is kihúzta magát, miközben gyűlölte a gondolatot, hogy ez a szajha bármiféle kifogásolnivalót találhat rajta –, aztán elindult a finom rózsafa pohárszék felé, amelyen üvegek és különféle poharak sorakoztak.

– Marcus Stanwick. Úgy hiszem, a scotchot részesíti előnyben.

Az ördög vigye el őt azért, mert tudja, ki ő, illetve, hogy mit szeret inni, de ha az apja megosztotta vele ezt a kis apróságot az örökösével kapcsolatban, akkor talán a sötét terveit illetően is elárult neki ezt-azt.

A nő megtöltött két poharat, aztán mintha felhőkön járna, odasuhant Marcushoz, és átnyújtotta neki az egyiket.

– Hamarabb számítottam a látogatására.

Olyan magabiztosan, olyan határozottan csengett a hangja! Nem olyan nő volt, aki csak úgy meghunyászkodik Marcus előtt, és mindent elmond neki, amire kíváncsi. Meg kell változtatnia a stratégiáját, amelyet akkor talált ki, amikor még azt hitte, hogy le fogja nyűgözni a nőt – és kicsit talán el is rettentti – az, aki ő egykor volt. Ezenkívül azt képzelte, hogy a nő még óvatosabb lesz, ha a szemébe néz, és meglátja, kivé vált: olyan férfivá, aki szégyenkezés és megbánás nélkül elveszi azt, amit akar. Amikor az utcán járt, az emberek elkerülték őt, mintha egy tábla lógott volna a nyakában: *Csak saját felelősségedre közeledj!*

De ha ez a néember észre is vette ezt, a jelek szerint elhatározta, hogy nem vesz róla tudomást.

Érettebb és idősebb volt, mint amilyennek a férfi gondolta, harminc múlhatott. Ő szintén nemrég töltötte be a harmincat. Némileg undorodva, amiért olyan gyönyörűnek találta, Marcus elfogadta ugyan az italt, de arra gondosan ügyelt, hogy a hangja közönyösen csengjen.

– Hátrányban vagyok magával szemben, én ugyanis nem tudom a nevét.

– Szólíthat Esmének. – A nő felemelte a poharát, ivott egy kortyot, aztán megnyalta telt ajkát, amelyet az Isten is arra teremtett, hogy élvezetet nyújtson egy férfinak. Utána hátat fordított Marcusnak, csípőjét provokatívan ringatva odasétált egy sötétkék fotelhez a kandalló mellett, és kecsesen ráült. A férfi önkéntelenül is elképzelte, amint valami másra ereszkedik rá. Egy ágyra. Egy öltre. Egy farokra. Az ő farkára, hogy az ördög vigye el!

A nő a poharat tartó elegáns kezével a vele szemközti fotelre mutatott.

Nem szabadna leülnie. Ott kellene maradnia, ahol van, és vissza kellene szereznie a fölényt, ahogy azzal a nyavalyás komornyikkal is tette, de a nő a tisztaság és a friss rózsavirág illatát hagyta maga után, és ilyesmiben az elmúlt év során neki sajnos nagyon ritkán volt része. Nem ért rá arra, hogy kertekben sétálgasson, vagy hogy illatos nyakakat csókolgasson. Így aztán odament, és fesztelenül belevetett magát a fotelbe, ahogy az ahhoz a barbár szörnyeteghez illett, akivé vált.

Közben próbált nem szégyenkezni amiatt, milyen viseltes az öltözéke. Mielőtt idejött, elvesztegetett néhány értékes érmét arra, hogy megfürödjön és megborotválkozzon egy fürdőházban, de gyalog jött, és mire ideért, már búzlótt az út porától. Ez a nő valószínűleg még életében nem búzlótt. Amikor belekortyolt az italába, a férfi az ismerős ízt érezve kis híján felnyögött. Egykor ez volt a kedvenc skót whiskyje. A nőnek, úgy látszik, minden tekintetben drága ízlése van.

– Nem várja magát egy férfi odafönt? – kérdezte Marcus, és meg sem próbálta véka alá rejteni, hogy mi a véleménye a nő választott foglalkozásáról.

– Nem látom be, mi köze magának az ágyamhoz.

– Elnézést kérek. Nem tartozik rám. – A férfi felsóhajtott, és arra gondolt, hogy volt idő, amikor ő sem ítélkezett volna, sőt szívesen fogadott volna egy ilyen nőt az ágyában, és külön örült volna, amiért az fittyet hány a társadalom szigorú szabályaira. Minél hamarabb a tárgyra tér, annál hamarabb szabadul innen, és annál hamarabb kiverheti őt a fejből. – Maga egykor az apám szeretője volt. Mondott magának bármit is a terveiről... a cinkosairól... a többi áruló kígyóról, ami esetleg segíthet, hogy megtaláljam őket?

A nő most először tűnt meglepettnek, aranybarna szeme egy egészen kicsit mintha még tágabbra nyílt volna. Kissé oldalra billentette a fejét, mintha már egészen más szemmel nézett volna rá. Úgy nézte őt, mintha egy kiskutya lenne, aki ahhoz szokott, hogy rugdossák, most pedig hirtelen arra eszmél, hogy egy kéz meg akarja simogatni.

– Azokat az embereket keresi, akik Viktória királynő megölésére szöttek összeesküvést? De hát miért?

– Hogy legalább részben visszaállítsam a családom nevének becsületét – felelte Marcus tömören. Vagy legalább a saját nevének a becsületét, abban a reményben, hogy így visszaszerezheti a tiszteletet, amelyet az apja cselekedetei elraboltak tőle. Az, hogy egy árulóval emlegették egy lapon, sokat ártott neki. – Hogy lássam, ahogy bíróság elé állítják, majd felakasztják őket, ahogy az apámmal tették, hogy megszabadítsam tőlük az országot.

A nő olyan fürkésző tekintettel nézte, mintha belelátott volna a megfeketedett szívébe, amely annyira megrohadt és összeaszalódott, hogy a férfi attól félt, bármit tesz is, már nem lesz képes visszaváltozni azzá, ami volt, és azzá a férfité tenni őt, akivé válnia kellett volna.

– Az apja nem kifejezetten beszélgetni járt ide.

Marcus előrehajolt, a combjára támasztotta a könyökét, és a két keze közé fogta a poharát. Ez a nő volt az utolsó esélye a leszámolásra, arra, hogy bebizonyítsa, az égvilágon semmi köze nem volt az apja meggondolatlan próbálkozásához, hogy mást ültessen a trónra. Az öccsét és a húgát leszámítva mindenki, aki valaha is fontos volt számára, messzire elkerülte. A többi rokona, illetve azok, akiket egykor a barátainak tartott, hallani sem akartak róla. Pária volt, aki elől mindenáron ki kell térni. Még ez a nő is hűvös megvetéssel kezelte, mintha ő messze alatta állna.

A férfi állkapcsa megfeszült. *Alatta*, egy erkölcstelen nő alatt!

– Talán megemlégett valamit, ami nem közvetlenül az összeesküvésre utal. Valami ártalmatlan dolog, egy név, egy beszélgetés része, aminek nem volt értelme vagy magyarázata. Biztos van valami apróság abban a gyönyörű fejében, amely megmutathatja nekem a helyes utat. Kizárt, hogy minden közös pillanatot szexszel töltöttek volna, kellett hogy beszélgessenek is. Gondolkodjon, asszonyom!

– Gondolkodjak? Csak nem képzeli, hogy nem rágtam már át alaposan minden egyes szótagot, amelyet az apja valaha is kiejtett a társaságomban? – A nő lendületesen pattant fel a fotelból, és úgy áradt belőle a jogos felháborodás, hogy Marcus még soha életében nem érezte magát ennyire jelentéktelennek. – Magát és az öccsét a Towerba hurcolták, engem pedig Whitehallba



vittek, ahol a Scotland Yard legkiválóbb és legkönyörtelenebb kopói vettek kezelésbe. Kikérdeztek. Megfélemlítettek. Vádoltak. Aztán bezártak a Newgate-be, abban a reményben, hogy megtörhetnek, és majd bevallom, hogy én is részt vettem az összeesküvésben. Folt esett a híremen. Az apjával való kapcsolatom tönkretette az életemet.

Marcus talpra ugrott, és tett egy fenyegető lépést a nő felé.

– Maga mégis luxuskörülmények között él, miközben én mocsokban tengődöm.

Mivel nem akarta, hogy a nő tanúja legyen az őt elárasztó érzelmeknek, és netán megfejtse őket, a kandallóhoz lépett, és a tűztérre meredt, amely híven tükrözte az élete kilátástalanságát. Nem akarta elfogadni, hogy a küldetése idő-, és energiapocsékolás. Azt már soha nem szerezheti vissza, amit elveszített, de arról legalább gondoskodni akart, hogy a következő generációnak ne kelljen szégyenkezve meghúznia magát, és hogy az apja szégyenletes cselekedeteit elhomályosítsák az ő hősiesebb tettei.

– Miért most? – kérdezte a nő lágy, majdhogynem gyengéd hangon, amikor Marcus már megesküdött volna rá, hogy teljességgel képtelen bármiféle kedvességre. – Miért pont most akarja megtalálni a bűnösöket?

A férfi felhajtotta a maradék italát, mielőtt válaszolt volna.

– Kezdetől fogva azon vagyok, hogy megtaláljam őket – ismerte be végül.

A kutatás veszélyei miatt kényszerült arra, hogy magára hagyja az öccsét és a húgát. Néha, amikor pénzhez jutott, adott nekik belőle, de jobbra magukra voltak utalva. Althea egy ivóban dolgozott – *dolgozott*, az ég szerelmére –, amíg meg nem ismerkedett Benedict Trewlove-val, aki másféle munkát kínált neki. Végül összeházasodtak, és amennyire Marcus tudta, nagyon boldogan éltek. Mielőtt Althea Trewlove oltalma alá került, Griff élt vele, és úgy tartotta el, hogy a kikötőben gürcölt, miután azonban a húguk már nem az ő felelőssége volt, Griff egy időre csatlakozott Marcushoz. Ám nem viselte jól, hogy az árnyékba kellett húzódnia, és türelme sem volt kivárni a végeredményt, így végül a saját útját kezdte járni, és nyitott egy klubot, majd pedig megnősült. Noha Griff hajlandó lett volna arra, hogy finanszírozza a bátyja rögeszméjét, Marcus nem akart többet elfogadni, mint amennyit eddig kapott. Most visszament a székéhez, letette az üres poharát a mellé álló filigrán asztalkára, aztán megvárta, hogy a nő is visszaüljön a fotelba.

– Apám említette valaha Lucifert?

– Úgy mint... az ördögöt?

– Talán. – A férfi frusztráltan sóhajtott fel. – Nem tudom. Egy férfi, egy nő, egy hely, egy dolog... Ez a név időről időre felbukkan.

– Milyen formában? Hol kutakodott?

Nem szabadna megbízni benne, de mi baj lehet belőle, különösen, ha így esetleg sikerül az emlékezetébe idéznie valamit, amit az apja mondott neki?

– Egészen biztos, hogy mások is részt vettek az összeesküvésben. Az apám nem volt elég éles elméjű ahhoz, hogy stratégiát állítson fel, ő követő volt, nem pedig vezető. Ezért aztán elképzelhető, hogy az összeesküvők továbbra is le akarnak csapni, szóval nyitva tartottam a fülem, hátha hallok valamit egy újabb kísérletről. Apám arisztokrata barátai után is kémkedni kezdtem, az sem volt egy leányálom. Aztán arra gondoltam, hogy ha más arisztokraták is benne vannak, ők egészen biztosan nem saját kezűleg akarják elkövetni a merényletet, hanem felfogadnak valakit, aki ért az ilyesmihez, aki elég furfangos, és akinek már egyébként is rovott a múltja. Így aztán elmerültem London legsötétebb bugyraiban, és azt is elhintettem, hogy a Farkas árulja a szolgálatait, hátha az összeesküvők fel akarnának fogadni.

A nő fölfonta finoman ívelt, gesztenyebarna szemöldökét.

– A Farkas?

– Tisztelgés a címnek, amely engem illetett volna meg. – *Wolfford hercege*. Csak később döbönt rá, hogy az álnév nem illett rá. A farkasok falkában mozogtak, csoporthoz vagy családdhoz tartoztak, ő azonban magányosan vadászott. – Azt hiszem, már közel voltam ahhoz, hogy felfedezzek valamit, de aztán meg kellett húznom magam, hogy elkerüljem azokat, akik el akartak tenni láb alól.

A legtöbb nő felszisszent, elsápadt vagy elborzadt volna, ez a nő azonban egyszerűen csak



kortyolt egyet az italából.

– Megtámadták?

– Többször is.

– És mégis itt van.

– Mégis itt vagyok. – Egy időre még Londonból is elment. Griff-fel nemrég tudatta, hogy visszatért, Altheának azonban nem árulta el, hogy miben mesterkedett. A lány férje ugyan szintén jól kiismerte magát London sötétebb zugaiban, mostanában azonban volt dolga bőven, hiszen nemrég derült ki, hogy egy hercegség örököse.

– Ezek szerint tehetsége van ahhoz, hogy elkerülje a veszélyeket.

– Megtudtam ezt-azt, de mindez nem elég. Szóval, Lucifer. Mond magának valamit ez a név?

– Sajnálom, de nem.

– Semmi nem jut az eszébe, amit az apám esetleg a szenvedély hevében mondott?

– Amikor kefélnek, a férfiaknak általában nem a beszélgetésen jár az eszük.

Marcus elfintorodott a nyers megfogalmazás hallatán, de ő volt az, aki harcias alaphangot adott a beszélgetésnek, bármennyire bánta is már.

– Ezt megérdemeltem.

– Igen. Én általában azt adom a férfiaknak, amit megérdemelnek.

A nő ajka körül játszadozó mosoly azt sugallta, hogy nemcsak büntetést, hanem élvezeteket is ért ezalatt, Marcusnak pedig hirtelen az az abszurd gondolata támadt, bárcsak még az apja előtt rábukkant volna erre a teremtésre.

– Sajnálom, hogy nem tudok segíteni – mondta a nő sajnálkozó hangon.

– Nos, már több mint egy év eltelt azóta... talán ha hamarabb eljöttem volna.

– Miért nem jött el hamarabb?

*Mert látni sem akartalak.*

– Nem akartam zavarni.

A férfi fölállt, a nő pedig kecses mozdulatokkal követte a példáját. Az élete során valamikor jó nevelést kaphatott.

– Elnézését kérem, hogy megzavartam az estét.

– Nem volt semmi halaszthatatlan tennivalóm. Ha esetleg eszembe jutna valami, ami segíthet, hol találom meg?

– Nem talál meg. De hagyhat üzenetet számomra az öcsémnél a klubjában. – Griff olyan klubot üzemeltetett, amelyben egyedülálló hölgyek és urak találhattak maguknak társaságot. – Ő majd gondoskodik róla, hogy megkapjam.

– Ó, igen, hallottam már pletykákat arról a helyről. Meglehetősen botrányos intézménynek tartják. Ezek szerint az öccse is magával dolgozik?

– Nem, de tudja, hogyan érhet el. – Az egyik emeleti ablakban égő lámpás jelezte, ha Griff üzenetet rejtett a klub hátsó falának egyik laza téglája mögé. – Kitalálok magam is. Jó éjszakát!

– Elkísérem az ajtóig.

– Nem szükséges.

– Miféle háziasszony volnék, ha hagynám, hogy egyedül sétáljon ki?

Marcus kísértést érzett, hogy megkérdezze tőle, hogyan ismerkedett meg az apjával, hogyan kezdtek viszonyba, és hogy miért állt össze egy öregemberrel – de az alapján, ahogy élt, vagy az apja, vagy egy másik férfi igencsak elkényeztette. Vajon most is volt szeretője? Egy magafajta nő nem engedhette meg magának, hogy huzamosabb ideig védelmező nélkül maradjon. Marcus gyorsan az ajtóhoz sietett, mielőtt még túlságosan erőt vett volna rajta a kíváncsiság. A nő könnyedén lépést tartott vele. Ez az előnye a hosszú lábaknak, amelyeket a férfi nagyon igyekezett nem a csípője köré fonódva elképzelni. Nagyon bosszantotta, hogy ennyire vonzódott ehhez a boszorkához.

Kilépett a tornácra, ám amikor be akart csukni maga mögött az ajtót, azon kapta a nőt, hogy beállt a részbe.

– Vigyázzon magára, Marcus Stanwick – mondta Esme halk hangon, de ez mégis inkább parancsnak tűnt.

A férfi eltűnődött, vajon honnan van ennyi önbizalma, és azt kívánta, bárcsak más miatt jött volna ide, olyasmi miatt, ami lehetővé tenné, hogy úgy ismerje meg ezt a nőt, ahogyan arra vágyott. Végül kurtán biccentett, majd lesietett a lépcsőn, kiment a kovácsoltvas kapun, és eltűnt az éjszakában.

Miután visszament a szalonba, és ismét leült a kandalló előtti fotelba, Esme Lancasternek hamarosan kellemesebb társasága akadt: Laddy, a fekete-fehér cocker spánielje személyében. Miután az ölébe vette az állatot, a nő hagyta, hogy a gondolatai a legutóbbi vendége körül keringjenek.

Marcus Stanwick határozottan vonzóbb volt, mint az apja. Éjfekete haját nemrég vágták le, a szeme pedig sötétkék volt, ám amikor dühtől lángoló tekintettel közelebb lépett, Esme látta, hogy a még jobban elsötétedő íriszben szürkés csíkok rejtőznek. Ez sokkal izgalmasabbá tette a férfit, mint amilyennek lennie kellett volna. A nőnek tetszett, hogy kicsit hátra kellett hajtania a fejét, hogy a szemébe nézhessen. Az apjával ellentétben Marcus még nem hízott el, bár Esmé úgy sejtette, soha nem is fog. Noha a ruhái nem álltak kifejezetten jól neki, így is látszott rajta, hogy csupa erő és izom. Nyilván nem lustálkodott, amióta földönfutóvá vált.

Az is nyilvánvaló volt, hogy megvetette őt, amin Esme nem is csodálkozott. Az apjával való kapcsolata a bukott nő szerepébe kényszerítette, ezt a szerepet pedig, nem volt választása, el kellett fogadnia. Komoly erőfeszítésébe került, hogy a herceg bizalmába férkőzzön, hogy felkeltse az érdeklődését, és hogy elérje, hogy az sok időt akarjon tölteni a társaságában. Legnagyobb bosszúságára azonban a kapcsolatuk annak két hónapos időtartama alatt nagyrészt a nyilvánosság szeme előtt zajlott. A legtöbb nős férfi igyekezett titokban tartani a liezonjait, Wolfford hercege azonban valamilyen oknál fogva kérkedni akart vele. Talán azért, mert hatvanhoz közeledvén tudatni akarta a világgal, hogy még mindig képes vonzalmat kiváltani egy nála sokkal fiatalabb nőtől. Úgy kísérgette őt London-szerte, mintha nem lett volna felesége és felnőtt gyerekei, akikre szégyent hozhat. A viselkedése mindig is zavarba ejtette Esmét, most mégis ennek köszönhető, hogy a férfi idősebbik fia megjelent nála. Az, hogy Marcus a scotchot szerette, csak találgatás volt, de amikor látta a férfi arcán átsuhanó bosszankodást, már tudta, hogy igaza volt. Kíváncsi lett, vajon hány dolgot találna még el vele kapcsolatban, ha lehetősége lenne rá. Már gyerekkorától kezdve az volt az egyik erőssége, hogy rájött bizonyos dolgokra az emberekkel kapcsolatban.

Az anyja nem sajnálta az időt arra, hogy kiverje belőle az ördögöt, amikor még egészen kicsi volt, bár a lány azóta sem tudta, mit tett, amivel kiérdemelte a fenyítést. Kezdte azt hinni, hogy talán azért, amilyen módon az őt körülvevő világot igyekezett értelmezni, ahogyan az őt érdeklő dolgokra vagy emberekre összpontosított, amíg valamiféle választ nem kapott a kérdéseire. A lelkészre, aki túl gyakran látogatta meg az anyját, amikor az apja nem volt otthon; az édességboltosra, akit sokkal jobban érdekelték a fiúk, mint a lányok; a számtalan gyerekre a faluban, akik mind nagyon hasonlítottak a dombon álló udvarház urának legidősebb fiára.

Esme az apjától tanulta, hogyan legyen jó megfigyelő. Amikor éppen nem a királynőért és az országért harcolt, a férfi gyakran vitte sétálni a lányát, és ilyenkor folyton a környezetükre vonatkozó kérdésekkel bombázta. Milyen színű volt a szőke, loknis hajú kislány szoknyája, aki épp az imént ment be a pékségbe az anyjával? Hány kisfiú golyózott a sikátorban, amely mellett az imént haladtak el? Egyszer, amikor Esme nyolcéves volt, az apja elvitte egy londoni játékboltba, hogy vegyen neki egy babát. A lányt teljesen megbabonázta a bőség zavara, de amikor végül megtalálta azt a porcelánbabát, amelyre jobban vágyott, mint a levegőre, az apja hirtelen letérdelt mellé, és azt mondta:

– A boltban tűz ütött ki. Az emberek az ajtóban tolakodnak, és eltorlaszolták az utat. Hogy jutunk ki?

Nem voltak veszélyben. Nem lobogtak lángok, de az apja sürgető hangja hallatán a kislány szíve kalapálni kezdett. Az apja azt várta tőle, hogy tudja a választ, ő pedig nem akart csalódást okozni neki, hisz Nagy-Britannia egyik hőse volt, de ami a legfontosabb, az ő hőse is.

– Az egyik ablakon át. Ha pedig nem nyílik ki, valamivel betörjük az üvegét, hogy ki tudjunk mászni.